

Nieuwsbrief 29

Januari 2013

Redactioneel

Voor u ligt het negenentwintigste nummer van de nieuwsbrief. Een nummer dat getuigt van de ernstige gevolgen van de Israëlische aanval in november vorig jaar onder de naam operatie wolkkolom. Ruim 175 doden en 1500 gewonden zijn de kille cijfers, maar wat het echt betekent wordt pas duidelijk uit het verhaal van twee families wier huis getroffen wordt door een Israëlische raket. Veel familieleden komen daarbij om. Ook uit het verhaal van Lydia de Leeuw over de PMRS in Jabalya blijkt de impact van het Israëlische geweld. Bijvoorbeeld het verhaal van Yahia Abu Saif. Hij verloor een been tijdens een bombardement en is aan huis gekluisterd omdat reserveonderdelen voor zijn rolstoel de Gazastrook niet binnen komen vanwege de blokkade. Toch is Yahia vastbesloten om zijn studie weer op te pakken. Gastschrijver Max Wieselmann van een Ander Joods Geluid beschrijft zijn persoonlijke bespiegelingen naar aanleiding van de zoveelste geweldsuitbarsting tussen Israël en Hamas.

Verder is er gelukkig ook nog aanleiding voor goed nieuws. De gemeente Groningen heeft € 65.000 beschikbaar gesteld voor samenwerking met het Nama'a College. Dat geld stond nog steeds op de begroting met de bedoeling om het te besteden aan het oorspronkelijke jeugdproject. Nu het door Groningen gefinancierde gebouw wordt gebruikt door het Nama'a College is dat een goed alternatief. En als laatste een boekbespreking dit keer van een echte thriller die zich afspeelt in Israël en Palestina.

Glas half vol of half leeg?

Net vertrokken voor familiebezoek aan Australië zagen de Israëli's hun kans schoon wederom een Gaza-offensief te ontketen. Dat is blijkbaar geen nieuws waar de Australische media gelijk vol van staan, maar ik moet bekennen dat ik in die dagen voor mijn gemoedsrust ook wel blij was weinig nieuws te kunnen horen of zien.

Wat tot mij kwam was dat Hillary Clinton naar het Midden-Oosten was afgereisd en dat niet lang daarna een wapenstilstand tot stand kwam. Onwetend van alle deskundige commentaren over achtergronden, beweegredenen en strategieën was gelijk mijn eigen conclusie dat Israël dit keer blijkbaar 'de klus niet mocht of kon afmaken'. In dit

dossier raak je blijkbaar zo afgestompt dat de opwinding over dit feit het wint van de wetenschap dat er opnieuw weer honderden slachtoffer zijn gevallen in dit uitzichtloze conflict.

Maar mogen we desondanks met deze afloop van deze oorlog dan toch voorzichtig concluderen dat

Vervolg op pg. 2

het glas half vol is en niet half leeg? Zijn de politieke ontwikkelingen in de wereld en de verhoudingen in het Midden-Oosten dan toch zo veranderd dat er voor Israël een realiteit aan het ontstaan is waarin een andere politieke koers van dat land denkbaar is? De overweldigende 'erkenning' van Palestina in de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in ieder geval een hoopvol teken. Vanuit ons polderperspectief is het ook bemoedigend dat er bij die stemming slechts één Europese tegenstem was, die van Tsjechië, en dat ons nieuwe kabinet toch weer iets meer de weg van het midden heeft gevonden. Of is dit laatste slechts een bewijs van onze moedeloosheid en laten we ons blij maken met een dode mus? Er is tenslotte met de feiten 'on the ground' weinig reden tot optimisme.

Toch permitteer ik me in deze tijd van het jaar, waarin we ons aan enige bespiegelingen mogen overgeven, de conclusie dat de Palestijnen 'op de kaart staan' en daar ook niet meer vanaf te krijgen zijn. Dat het ook wel eens anders kan aflopen werd mij nog weer eens duidelijk in dat verre continent Australië, waar de blanke dominantie aan zijn vruchtbare en welvarende kusten je bijna doet vergeten dat daar ooit inheemsen woonden, als niet de namen van plaatsen, planten en dieren en herinneringsplaten je daaraan doen herinneren. O jee, ik bedoel natuurlijk niet een vergelijking te maken tussen Aboriginals en Palestijnen of tussen een strafkolonie met Britten en de 'terugkeer' van de Joden naar Palestina. Maar het doet me wel denken aan die ambtenaar van Buitenlandse Zaken, die ooit tot mij de 'troostende' woorden sprak: "soms wint een volk, soms verliest een volk" en dat laatste dan slaand op de Palestijnen. Het is niet anders wou hij maar zeggen, en hij had er zelf ook moeite mee.

De Palestijnen hebben niet verloren, de Israëli's hebben niet gewonnen. Eigenlijk zijn zij beiden tot nu toe verliezers. Daar waar jonge mensen worden opgeofferd, aan de ene kant als onderdrukten, aan de andere kant als onderdrukkers, al generaties lang. Dat besef begint misschien ook langzamerhand door te dringen in de 'koppen' van hen die alleen denken in termen van internationale machtsverhoudingen en –belangen. Of van hen die liever wegkijken bij dit conflict uit misplaatst

schuldgevoel of angst om man en paard te noemen. En misschien hebben we daar als mannen en vrouwen van de 'civil society', opkomend voor recht en rechtvaardigheid en wel denkend 'in mensen' een beetje toe bijgedragen.

De nog broze successen voor de Palestijnse zaak dwingen ons nu wel goed na te denken of het nu aan ons is de vinger vaker op de zere plek te leggen aan kant van de Palestijnen, opdat ze het niet 'verpesten'. Was het bijvoorbeeld wel zo handig van mijnheer Meshaal om zijn aanhangers op te zwepen met de boodschap dat Israël nooit zal worden erkend, dat heel het grondgebied van Israël aan de Palestijnen is? Zijn toespraak heeft in ieder geval veel beroering en discussie opgeleverd bij tal van kritische Joodse groepen: moeten wij niet komen met een verklaring waarin wij deze uitspraken afkeuren, uitspraken die vooral koren op de molen zijn van rechts Israël en zijn supporters?

Er is weliswaar begrip voor het feit dat een toespraak voor tienduizenden aanhangers wat anders is dan een gesprek aan de onderhandelingstafel. Dat de Gazanen wel een hart onder de riem gestoken moet worden. En dat het diplomatieke succes van Abbas misschien wel niet denkbaar zou zijn geweest zonder het verzet van de Palestijnen in alle afgelopen decennia. Ook gewapend verzet.

En wat geeft Joodse groepen het recht te oordelen over wat de Palestijnen wel of niet moeten doen of zeggen. Joodse groepen die veelal zijn ontstaan omdat zij als Joden mede verantwoordelijk worden gemaakt voor het koloniale gedrag van de staat Israël en zich daar tegen verzetten: 'niet in mijn naam'. Maar toch.

Het zal ook in het nieuwe jaar wel weer soms koorddansen zijn om onze opvattingen over het voetlicht te brengen en mensen en organisaties te informeren over en overtuigen van wat de kern en de echte oplossing van het conflict zal moeten zijn. Evenwicht zoeken kan op zich geen kwaad, als dat maar niet leidt tot nietszeggendheid en niets doen in een conflict dat zo uit balans is.

Max Wieselmann, december 2012.

“Ik denk niet dat er een ander volk is dat moet lijden zoals wij.”

Op 8 november 2012 openen Palestijnse militanten het vuur op Israëlische tanks en een bulldozer die de Gazastrook binnenreden. De tanks schoten terug maar doodden daarbij een onschuldig kind van 12 jaar, dat toevallig in de buurt rondliep. Als wraak hiervoor schoot Hamas een aantal raketten op Israël af. Tot zo ver niets bijzonders, ware het niet dat Israël een offensief had voorbereid en er nu een aanleiding was om dat op 14 november te beginnen: ‘Operatie Wolkkolom.’ Het Hebreeuwse woord dat Israëlische leger gebruikte voor Wolkkolom komt overigens rechtstreeks uit de Bijbel. Daar duidt het op de rook van de slachtoffers in de tempel in Jeruzalem, die opstijgt naar de hemel, en die gezien wordt als manifestatie van Jahweh. Slachtoffers vielen er ook bij Operatie Wolkkolom, vooral onder de burgerbevolking van Palestina. Hoe leest u hieronder in een verhaal van journalist Tasneem Zayaan uit Gaza.

Abdallah Aldaloe. Zijn ogen zijn nog nat van de tranen en trillen door de pijn van zijn herinneringen. Zijn tengere lichaam toont de sporen van de verschrikkingen, zijn maag kan zelfs geen water verdragen. Zijn gebroken ziel verdraagt de gebeurtenissen niet; het trauma dat hij opliep toen een F16 van het Israëlische leger zijn huis in de Al-Nasserwijk in Gaza-Stad vernietigde tijdens de laatste aanval op de Gazastrook. Daarbij kwamen negen van zijn familieleden om.

Geen reden meer om te leven

Abdallah is een jongen van negentien jaar oud. Met zijn vader is hij de enige overlevende van zijn broers en en van zijn familie. Hij leek onder speciale bescherming van God te staan omdat hij en zijn vader op weg naar de moskee waren om te bidden.

Na het gebed gingen ze naar de markt om een paar dingen te kopen die ze nodig hadden. Slechts een paar minuten later hoorde hij een luidde explosie in Gazastad. Hij voelde de aarde schudden: God had hem een nieuw leven geschonken. Maar zonder zijn broers!

Ik voel hun ziel wonen in mijn lichaam

Met stokkende stem en tranen van emotie zegt Abdallah: “Ik heb mijn moeder verloren. Mijn moeder was alles voor me. Nu zij er niet meer is, heb ik niets meer. Niets meer...”

Even is hij stil. Dan begint hij herinneringen aan zijn moeder op te halen:

“Ik sliep alleen maar in de schoot van mijn moeder en kende geen veiligheid behalve vlakbij haar. Nu is zij weg en met haar, ook haar warmte en tederheid. Ik kan alleen maar proberen om me haar te herinneren.”

Abdallah voegt er nog aan toe dat hij haar aanwezigheid ieder moment voelt, alsof ze leeft in zijn ziel, en vervolgt: “Mijn broers, de jonge zoon van mijn broer en zijn vrouw zijn omgekomen. Ik had niet verwacht dat dit zou gebeuren omdat we bijna tegen de veilige zone aanwonen. De Israëlische aanval heeft ook de omliggende huizen enorm verwoest, zodanig dat je je afvraagt of het gebied is getroffen door een

aardbeving. Ik vraag me af: wat hebben al die kinderen misdaan, die onder het puin zijn gedood?

Sinds de gebeurtenissen ben ik niet bang meer, maar mijn hart is bij mijn familie. Eten heeft geen smaak meer sinds het niet meer is bereid door de handen van mijn moeder. Hoe zou iets me nu nog kunnen smaken? Mijn hele leven heeft haar smaak verloren. In de ogen van mijn vader zie ik alleen de dood en een diep verdriet. Aan zijn tranen lijkt geen einde te komen.”

Als Abdallah door de tranen niet meer kan praten, vult zijn zus Riem hem aan. Zij woont in het huis achter het gebombardeerde huis, sinds ze uit niet meer bij het gezin woonde. “Mijn belangrijkste taak was het om de kinderen te troosten en op hun gemak te stellen omdat ze bang waren voor de geluiden. Maar toen hoorde ik plotseling een verschrikkelijk geluid zoals ik dat nog nooit gehoord had. De aarde onder het huis schudde en de ramen schudden uit hun sponningen. Ik had nooit verwacht dat ons familiehuis het doelwit was. Plotseling hoorde ik stemmen uit de straat, maar ik wist niet waar het over ging. Ik was in een onbeschrijfelijke shock en wilde gaan kijken wat er was gebeurd, maar mijn schoonmoeder hield me

tegen. Ik verloor het bewustzijn en weet ik niet meer wat er daarna gebeurde.”

Riem werd korte tijd later wakker in het Shifa-ziekenhuis waar haar man haar naartoe had gebracht: “Ze waren allemaal omgekomen.”

Na een moment van stilte herneemt Riem haar verhaal: “Ik zag hoe mijn zorgzame moeder en mijn geliefde broer werden vermoord. Dat laat een pijn in mijn hart achter dat de tijd niet zal uitwissen. Iedere keer als ik in de ogen van mijn vader kijk weet ik hoe erg zijn ogen branden.” Ze onderbreekt het gesprek omdat de

tranen haar over de wangen biggelen. “God behoedt ze, God is barmhartig en zal ze bij de martelaren plaatsen.”

Al voor de vierde keer

De familie van Salah is al voor de vierde keer sinds de Israëlische bombardementen in de oorlog van 2008 getuige van de misdaden van de bezetting. De familieleden waren er meerdere keren getuigen van dat huizen vernietigd werden en na het neerdalen van het stof, veranderd bleken in los verspreide stenen, zoals bij de Israëlische slachtpartij die de familie nu overkwam.

Nadat het stof van de raketten was neergedaald, geloofde niemand dat er ook maar één lid van de familie het onder het puin overleefd zou kunnen

hebben. Dertig personen met gemiddeld tot ernstig letsel werden onder het puin van het twee verdiepingen hoge huis gehaald. Daarbij was een vrouw die gered werd door burgers, een uur nadat het gebouw met de grond gelijk was gemaakt, samen met twee kleinkinderen van de huiseigenaar. Die kinderen waren juist daar door hun moeder ondergebracht omdat er op hun eigen huis met granaten werd geschoten.

Umm Mohammed Salah, die levend onder het puin vandaan kwam: “Alle leden van het huishouden sliepen toen we verrast werden door de harde klap die ons huis trof. We konden niet vluchten nadat het huis door de eerste raket van een F16 was geraakt omdat er meteen nog twee raketten volgden en de muren van het huis op ons vielen. Wij en onze kinderen konden ons niet meer bewegen.”

Haar pijnlijke gezichtsuitdrukking onderstreept haar verhaal.”Mijn moeder viel onder mij. Ik wist niet dat het haar lichaam was dat onder me lag. , ik probeerde me te bewegen,, maar het mocht niet baten. Te veel puin en veel te zwaar. We moesten wachten tot de reddingswerkers ons met veel moeite van onder het puin wisten te halen.”

Met moeite maakt Umm Mohammed haar verhaal af: “We brachten die nacht door in tenten en de nacht maakte ons bang.Vvooral het constante geluid van de drones werd ondragelijk. Wat als er weer een oorlogsvliegtuig kwam om nog meer raketten op onze huizen af te schieten? Ons volk moet veel

verdragen.”

De bombardementen vernietigen mooie herinneringen. Suleiman Salah, hoofd van de familie en leerkracht van het UNRWA: “Meer dan twintig jaar heb ik gezwoegd en gespaard om dit huis te bouwen en dan komt de bezetter en in één ogenblik is het huis vernietigd. Wij hebben niet eens de meest basale rechten voor de veiligheid van onze kinderen. Ze beschuldigen je om het even wat van een politieke activiteit en het huis worden beschoten met raketten. Wat is onze zonde? En wat hebben die onschuldige kinderen gedaan?”

Suleiman besluit zijn verhaal met pijnlijke woorden: “Ik denk niet dat ik een nieuw huis ga bouwen, want onze vijand komt altijd om ons huis en onze mooie herinneringen te vernietigen. We leven vandaag en vertrouwen voor morgen op God. Ik denk niet dat er een ander volk is dat moet lijden zoals wij.”

Misschien zijn de families Aldaloe en Salah het levende voorbeeld van wat de recente agressie betekent voor de onschuldige bevolking van de Gazastrook, waarbij 175 burgers de dood vonden en er 1500 gewonden vielen, vooral vrouwen en kinderen, zonder dat de wereldbevolking in opstand kwam.

Door: Tasneem Zayaan

Inleiding en vertaling: Marco in 't Veldt

Revalideren in Jabalya

Afgelopen november, zo'n vier jaar na de allesvernietigende 'Operatie Gegoten Lood', voerde het Israëlische bezettingsleger weer een offensief uit op de Gazastrook. Daarbij werden ruim 100 burgers gedood en raakten zo'n 1.300 Palestijnen gewond, 98% van hen burger. Veel van de gewonden zullen nog lang zorg en revalidatie nodig hebben om er weer bovenop te komen.

Yahia Abu Saif in het huis van zijn familie in Jabalya

het moeilijk om rolstoelen de Gazastrook in te krijgen.” Het chronische tekort aan voorzieningen zorgt ervoor dat de centra van PMRS niet alle zorg kunnen bieden die nodig is.

Het team van PMRS biedt mensen zorg in revalidatiecentra en door middel van bezoeken aan huis. In het PMRS gebouw in Jabalya is het de hele dag een komen en gaan van patiënten en medewerkers. Mustafa Abed, manager van het revalidatieprogramma, geeft een rondleiding

Het Palestinian Medical Relief Society (PMRS) is een NGO die aan deze slachtoffers medische hulpverlening biedt, waaronder revalidatietherapie, gehandicaptenzorg en psychosociale hulp. Tijdens een bezoek aan het Palestinian Medical Relief Society (PMRS), enkele weken na de oorlog van november, wordt duidelijk voor welke uitdagingen slachtoffers en hun hulpverleners in de Gazastrook staan tijdens de lange weg naar herstel.

“We lopen tegen veel problemen aan in ons werk”, zegt Bassam Zaqout, de Projectcoördinator van PMRS. “Er is bijvoorbeeld een tekort aan reserveonderdelen voor de medische apparatuur die we gebruiken bij de behandeling van patiënten. Deze onderdelen kunnen niet geïmporteerd worden omdat Israël de Gazastrook al jaren afsluit. Meestal is er een afwijzing of een verlate goedkeuring wanneer we proberen goederen in te voeren. Ook is

door de verschillende ruimtes. Er is een zaal met bedden waar wondverzorging en bewegingstherapie plaatsvindt. Daarnaast is een ruimte met eenvoudige fitnessapparatuur. Ook is er een speciale kamer ingericht voor kinderen. Door trauma ondervinden veel kinderen problemen in de communicatie en stoppen sommige kinderen zelfs helemaal met praten. Via letters en pictogrammen aan de muur proberen therapeuten kinderen weer te leren spreken. Ook moeten vele kinderen angst overwinnen voor de meest simpele objecten in huis, zoals een lichtknop of deurklink. Speelsgewijs helpen hulpverleners van PMRS deze kinderen om over die angsten heen te komen. Daarnaast is er de mogelijkheid om te tekenen en schrijven in de kamer, één van de manieren waarop kinderen kunnen uiten wat ze hebben meegemaakt en nog steeds aan herinneringen met zich meedragen.

“Na de laatste oorlog werden verschillende kinderen naar ons doorverwezen door het Ministerie van Gezondheid”, zegt Mustafa Abed. “Van zeker 200 kinderen is al duidelijk dat ze de komende tijd hulp nodig zullen hebben om hun trauma’s te verwerken; ze zijn te ernstig getraumatiseerd door wat ze hebben gezien en meegemaakt in de laatste oorlog. Dat uit zich op verschillende manieren, zoals spraakproblemen, depressie, slapeloosheid en bedplassen”.

De behandelruimte in het PMRS centrum in Jabalya

Naast trauma zorgen de Israëlische legeraanvallen ook voor blijvend letsel en een behoefte aan revalidatie. Het centrum in Jabalya biedt hulp aan gehandicapten in de gehele noordelijke Gazastrook. Yahia Abu Saif (24 jaar oud) is één van de vele patiënten die al jaren baat heeft bij het werk van PMRS in Jabalya. Hij raakte zwaargewond tijdens ‘Operatie Gegoten Lood’ toen het Israëlische leger de moskee bombardeerde waarin hij bidde. Yahia verloor zijn rechterbeen en heeft verlamingsverschijnselen in zijn linkerarm als gevolg van scherven die in zijn hersenen zitten. Ook heeft hij

wat moeite met zijn spraak.

“Ik had net gebeden in de moskee die middag, 1 januari 2009. Ik was op weg naar buiten toen een bom ons raakte. Twintig dagen later werd ik wakker uit een coma, in het Shifa ziekenhuis in Gaza stad. Mijn rechterbeen was eraf.” Na een verblijf in een Egyptisch ziekenhuis en een half jaar te hebben doorgebracht in een revalidatiekliniek in Gaza, kwam Yahia eindelijk weer thuis. Sindsdien ontvangt hij twee dagen in de week hulp van PMRS therapeuten die bij hem thuis in Jabalya langskomen. Door middel van revalidatietherapie probeert hij zoveel mogelijk functionaliteit in zijn linkerarm terug te krijgen en toe te werken naar het aan laten meten van een kunstbeen.

Mustafa Abed laat de bakjes met letters en plaatjes zien die gebruikt worden om kinderen over hun spraakproblemen heen te helpen

“Een groot probleem is, dat ik geen functionerende rolstoel heb”, zegt Yahia. “De reserveonderdelen komen Gaza niet in en daardoor kan ik zowel mijn elektrische als gewone rolstoel op dit moment niet gebruiken, en ben ik aan het bed gekluisterd.” Wanneer de onderdelen de Gazastrook binnen kunnen komen, weet Yahia niet. Hij brengt zijn dagen meestal door in huis, soms met bezoek van vrienden.

Hij probeert zoveel mogelijk oefeningen te doen. Zijn ultieme doel is om zijn opleiding tot leraar af te maken. Toen Yahia zijn been verloor, zat hij in het eerste jaar van zijn opleiding.

“Mijn leven houdt niet op als gevolg van mijn handicap. In het nieuwe jaar ga ik terug naar de universiteit. Ik zal me weer inschrijven bij het Onderwijs Departement van de universiteit en mijn opleiding voortzetten. Ik ben erg blij dat ik het weer op kan pakken. Ik wil leven zoals ieder ander; mijn studie afmaken, een basis leggen voor de toekomst, en een gezin stichten.”

Een paneel met daarop veel voorkomende objecten uit huis, om kinderen over hun angsten heen te helpen

Lydia de Leeuw

Zij is een criminologe gespecialiseerd in mensenrechten, conflict en state-corporate crime. Zij werkt momenteel bij een mensenrechtenorganisatie in de Gazastrook. Daarnaast schrijft ze als freelancer over de situatie in de Gazastrook o.a voor onze nieuwsbrief. Dit is haar vierde bijdrage. Voor haar vorige bijdragen zie www.groningen-jabalya.com

Inzamelingsactie Gaza

Net als vier jaar geleden lag Gaza weer onder vuur. Er zijn zeker 150 mensen gedood waaronder 34 kinderen en 1200 mensen gewond geraakt waarvan 381 kinderen. Met zoveel extra gewonden is elke hulp meer dan welkom.

Onze partner in Gaza de Palestine Medical Relief Society heeft dan ook een dringend beroep op ons gedaan. Wij hebben direct € 600 overgemaakt als eerste bijdrage, maar doen ook een beroep op de Groningse bevolking.

Laat de mensen in Gaza niet in de steek !

www.groningen-jabalya.com

Help Gaza, steun de Palestine Medical Relief Society!

**Giften zijn welkom op bankrekeningnummer 66 87 678
t.n.v. de Stichting Groningen-Jabalya**

Gemeente Groningen steunt Nama'a College

Van 2000 tot medio 2006 was de Gemeente Groningen actief betrokken bij de uitvoering en realisatie van een project in de Gemeente Jabalya in de Gazastrook: "Jeugd in Jabalya". Dit hield in de financiering van de bouw van een jeugdcentrum, het begeleiden van het opzetten en implementeren van jeugdbeleid door de Gemeente Jabalya, en onderlinge uitwisseling. Helaas is na de bouw van het jeugdcentrum, het vervolg van het project nooit echt goed van de grond gekomen. Eerst voorkwam de afsluiting van de Gazastrook door Israël ten behoeve van de terugtrekking van de nederzettingen in 2005 de voltooiing van het project. En na de verkiezingsoverwinning van Hamas in 2006 werden alle financiële banden tussen de lidstaten van de EU en de Gazastrook verbroken en besloot ook Groningen het project voorlopig stop te zetten.

"Jeugd in Jabalya" werd bevroren, ondanks het feit dat er aanvankelijk geen veranderingen optraden in het gemeentebestuur van Jabalya. Het jeugdcentrum heeft desondanks een aantal jaar gefunctioneerd, zij het op maar een beperkt deel van de capaciteit. Gelukkig staat het gebouw van het jeugdcentrum nog altijd onbeschadigd in Jabalya, ondanks het vele oorlogsgeweld.

Twee jaar geleden kreeg het gebouw onder het nieuwe gemeentebestuur een nieuwe bestemming: het wordt nu verhuurd aan het Nama'a College, de enige HBO instelling in Jabalya. Begin februari van het afgelopen jaar bracht een delegatie van het Nama'a College een bezoek aan de stad Groningen. Daarbij werden gesprekken gevoerd met o.a. de Wethouder, de Hanzehogeschool en gemeenteraadsleden. In de daaropvolgende zomer bezocht een delegatie van de stichting Groningen-Jabalya het Nama'a College en het gemeentebestuur van Jabalya. Naar aanleiding van

deze wederzijdse bezoeken, verzocht de Stichting Groningen-Jabalya de Gemeente het geormerkte bedrag voor Jabalya te besteden aan het Nama'a College. Op basis hiervan besloot de Gemeente Groningen het restant budget ad € 65.000,- een bestemming te geven die dicht bij het oorspronkelijk doel van het project "Jeugd in Jabalya" ligt. In de commissievergadering van 21 november bleek hiervoor een ruime meerderheid en in de Raadsvergadering van een week later werd aldus besloten. Het bedrag moet besteed worden aan voorzieningen voor studenten aan het Nama'a College: een studiefonds voor collegegeld aan het Nama'a College t.b.v. studenten uit gedepriveerde groepen (€ 25.000,-), studiebeurzen voor vervolgopleidingen in Nederland (€20.000,-) en een lift in het schoolgebouw zodat het gebouw toegankelijker wordt voor gehandicapte studenten (€ 20.000,-).

Bert Giskes

Memorandum of Understanding

Tussen de Hanzehogeschool en het Nama'a College is in oktober een "Memorandum of Understanding" afgesloten dat een principeverklaring inhoudt om in een vriendschapsband met elkaar samen te werken op het gebied van onderwijs(innovatie). Daartoe zal passende financiering worden gezocht. Een eerste mogelijk project voor studenten van het Nama'a college is een training van een week op het gebied van management en curriculumontwikkeling.

Oud-voorzitter Jan Keulen bezoekt Gaza

Recent bezocht een delegatie van het Doha Centrum voor Persvrijheid (DCMF – www.dc4fm.org/en/) Gaza om kennis te nemen van de mate waarin de recente Israëlische bombardementen journalisten en persmedia getroffen hebben. Het bezoek was tegelijkertijd een getuigenis van DCFM's voortdurende ondersteuning van en betrokkenheid bij de persvrijheid in Gaza. De delegatie bestond uit Jan Keulen, Ayman Bardawil, Adel Zanoun, Ali Abu Afash en Haneen Othman.

De delegatie bezocht de huizen van Mohamed Kumi en Husam Salama, twee journalisten die door de bombardementen zijn omgekomen. Ook werden mediagebouwen bezocht die door de raketaanvallen zwaar beschadigd werden. Daarbij werden zeven journalisten gewond, onder wie Khadar Zahar die een been verloor. Ook werd een bezoek gebracht aan de bij de aanval gewonde fotograaf Mohamed Al-Akhrass, en werd een school voor journalisten bezocht, die ook geraakt en beschadigd was.

Directeur Jan Keulen condoleerde de families van de door de Israëlische aanvallen getroffen journalisten. Hij veroordeelde de op journalisten gerichte aanvallen en riep op aan deze straffeloosheid een einde te maken. 'Zij die voor het doden van journalisten verantwoordelijk zijn, moeten wereldwijd wettelijk vervolgd kunnen worden. Het DCFM verschaft veiligheidsuitrustingen voor journalisten in oorlogsomstandigheden', verklaarde Jan Keulen.

Ook loofde hij het werk dat door het DCFM bureau in Gaza was gedaan, waardoor buitenlandse en lokale journalisten tijdens de Israëlische aanvallen op alle mogelijke manieren werden ondersteund. Financiële ondersteuning van de gehandicapt geraakte Khadar Zhadan werd toegezegd door Haneen Othman, voorzitter van de afdeling "onderzoek naar schendingen van persvrijheid. Keulen verklaarde ook nog dat het DCFM gedurende heel 2012 juridische en logistieke ondersteuning heeft verleend aan slachtoffers van schendingen van persvrijheid wereldwijd, waaronder in Palestina.

Hij benadrukte dat dit bezoek een uiting van solidariteit met de journalisten in Gaza is en dat het DCFM na de oorlog de samenwerking op het vlak van dienstverlening aan Palestijnse journalisten wil versterken.

Vertaling en bewerking: Bert Giskes

Wat is het Doha?

Het Doha Centrum voor Persvrijheid is een NGO die zich inzet voor persvrijheid en kwaliteit van de journalistiek in Qatar, het Midden Oosten en wereldwijd. Het hoofdkantoor is gevestigd in Qatar. De werkterreinen zijn: directe hulp aan bedreigde/getroffen journalisten, training, opleiding en onderzoek, en bezinning en het in blijvende herinnering houden van slachtoffers. Directeur is de Nederlander Jan Keulen.

Boekbespreking

Ron Muyzert - De prijs van vrede

Een roman van een Nederlandse schrijver die speelt in Israël en Palestina, met een thrillerkarakter. Dat mag je toch wel uitzonderlijk noemen. De informatie maakte me meteen nieuwsgierig. Ik las het boek met plezier, ondanks de vele droevige zaken die aan de orde komen. Het is soepel geschreven.

De schrijver, Ron Muyzert, is momenteel de Nederlandse ambassadeur in Cuba. Eerder was hij het hoofd van de diplomatieke vertegenwoordiging in Ramallah. Tja, die functie kan (nog) niet ambassadeur in Palestina genoemd worden.

Omdat ik natuurlijk de clou niet wil verraden, citeer ik de achterflap. "Rob Ginsberg, tweede secretaris van de Nederlandse ambassade van Tel Aviv, belandt in een uitzonderlijke en gevaarlijke situatie. In het hart van een conflict tussen Israël en de Palestijnen, waar intriges, macht en geweld de toon zetten. Het boek is een spannende en uiterst goed gedocumenteerde roman over een oorlogssituatie, waarin alle streven naar vrede gedoemd lijkt te mislukken". Ik ben het met die beschrijving eens. Er wordt veel feitelijke informatie overgebracht doordat veel mensen hun verhaal vertellen. De auteur heeft kennelijk gezocht naar een originele manier om die informatie over te brengen. Ik vind dat interessant, maar soms komt het enigszins

kunstmatig over dat mensen zoveel over zichzelf vertellen.

Het boek eindigt met een verantwoording, waarin de schrijver uitlegt dat het geen sleutelroman is, en dat verschillende zaken niet met de realiteit stroken. Maar: "wat ik schrijf over de bloedige ontstaansgeschiedenis van de staat Israël, de mislukte vredesonderhandelingen, de schendingen van het internationaal recht, de nederzettingen politiek, de scheidingsmuur, de praktijk van administratieve detenties, het beleid van verjoodsing van Jeruzalem, de huisverwoestingen, het misbruik van het associatieakkoord tussen Israël en de EU, van dat alles is, helaas, geen woord gelogen."

Als je deze zin leest, krijg je misschien de indruk dat het wel een saaie verhandeling moet zijn, als al deze onderwerpen aan de orde komen. Ik vind dat niet, en dat valt misschien op te vatten als een compliment. Ik vind dit boek een aanrader.

Van Gennep. 2012. Roman 270 blz. ISBN 9789461641335

George Khoury

Het boek is opgedragen aan George Khoury (1983-2004).

Wikipedia meldt dat hij is omgekomen door Palestijns geweld, door een vergissing over zijn identiteit.

Ja, ik wil op de hoogte blijven van het Jabalya-project:

Naam: _____
Adres: _____
PC+Woonplaats: _____
Telefoon: _____
Email: _____

Opsturen aan:
Stichting Groningen-Jabalya
Coehoornsingel 87, 9711 BR Groningen

Colofon

Redactie: Bert Giskes,
Pieter van Niekerken,
Marco in 't Veldt

Met medewerking van: Lydia de Leeuw,
Max Wieselmann

Ontwerp en lay-out: Harm van der Veen

Postadres: Coehoornsingel 87
9711 BR Groningen

De stichting is ook telefonisch te bereiken:
Bert Giskes 050-5421370

info@groningen-jabalya.com